

Evangelí del diumenge de la setmana XXVI de durant l'any (B): desitjar la santedat dels altres

Evangelí i comentari del diumenge de la setmana XXVI de durant l'any. “Qui no està contra nosaltres, està amb nosaltres”. L'Esperit Sant actua sàviament a cada persona i a través de cada persona. Siguem molt amics d'aquest obrar, valorant i aprenent de la manera de caminar de tots els

qui viuen moguts per la nostra fe.

Evangelí (Mc 9, 38-43.45.47-48)

Joan digué a Jesús:

—Mestre, n'hem vist un que es valia del teu nom per a treure dimonis i hem mirat d'impedir-ho, perquè no és dels qui venen amb nosaltres.

Jesús respongué:

—No li ho impediú. Ningú que en nom meu faci miracles no podrà després malparlar de mi. Qui no està contra nosaltres, està amb nosaltres. Tothom qui us doni un got d'aigua pel fet que sou de Crist, us asseguro que no quedarà sense recompensa.

Però al qui fa caure en pecat un d'aquests petits que creuen en mi, més li valdria que li lliguessin al coll una mola de molí i el tiressin al mar.

Si la mà et fa caure en pecat, talla-te-la. Val més que entris a la vida sense mà, que no pas que vagis amb totes dues mans a l'infern, al foc que no s'apaga.

Si el peu et fa caure en pecat, talla-te'l. Val més que entris a la vida sense peu, que no pas que siguis llançat amb tots dos peus a l'infern.

I si l'ull et fa caure en pecat, arrenca-te'l. Val més que entris al Regne de Déu amb un sol ull, que no pas que siguis llançat amb tots dos ulls a l'infern, on el cuc no mor i el foc no s'apaga.

.....

Comentari

L'Evangeli d'avui ens recorda diverses ensenyances de Jesús sobre la vida cristiana. La descripció de Marc és sòbria, però les paraules,

lapidàries, arriben al fons de l'ànima amb gran facilitat. La primera podria glossar-se així: Déu dona els seus dons com considera oportú, i tant de bo fos sempre motiu d'alegria per a nosaltres veure com altres persones els acullen amb generositat i els posen al servei de l'Evangeli. Se'ns en ve al capdavant la gran varietat i riquesa que hi ha dins de l'Església i, també, la possibilitat que el nostre cor, que lluita cada dia per sortir de si mateix i ser una mica més gran, miri amb desconfiança i fins i tot amb cert rebuig a alguns dels qui treballen al costat de nosaltres a la vinya del Senyor. Les paraules de Jesús són nítides: “ningú que en nom meu faci miracles no podrà després malparlar de mi. Qui no està contra nosaltres, està amb nosaltres”.

Certament, només Déu pot escrutar els cors i destriar les intencions.

Nosaltres ens hem de guiar per indicis externs; per exemple: “pels seus fruits els coneixereu”. Encara

que no del tot, perquè no podem veure els fruits ocults fins que surtin a la llum, si és que els sabem veure.

Jesús ens anima a considerar que ell treballa de manera oculta als cors i a través dels cors. Que aquesta acció és única a cada persona. I que no podem saber fins a quin punt les obres d'altres persones són una resposta dòcil, encara que potser dubitativa, a una inspiració interior de l'Esperit Sant. El que aquestes respostes d'amor produeixen a l'ànima i al món se'ns escapa, no ho podem percebre, però Déu sí que pot. Per això se'ns recorda que hi ha un valor d'eternitat a cada acte de veritable amor, i que aquest acte, pel mateix fet de ser amor, sempre porta annex un “salari”, que no és una recompensa sinó la conseqüència mateixa que hi hagi una mica d’“amor nou” al món. Sentim, així, les paraules de Jesús com una invitació a valorar la rica acció de

l'Esperit Sant a les ànimes i a estrènyer els vincles de comunió amb tots, especialment amb els batejats, resant els uns pels altres i aprenent de la seva forma concreta de cercar i portar Crist a les ànimes.

Les paraules sobre l'escàndol són una altra cara del que Jesús ha dit abans: desitgem la santedat dels altres amb tot el nostre cor i, per tant, fem tot el possible per evitar que el nostre exemple els desconcerti o els allunyi de Déu. És una invitació a ser custodis els uns dels altres, a vetllar els uns pels altres al nostre camí diari. No som illes, no som persones indiferents a allò que la nostra manera de parlar i actuar produeix en els altres. Certament, no podem demanar a tots el consell abans de fer un pas. Però l'Esperit Sant ha estat vessat als nostres cors, i això ens permet pensar i obrar participant de la saviesa divina. No fem les coses simplement perquè a

nosaltres ens semblen bé i ja està. Això no vol dir que ens deixem portar pel que pensen els altres, i això ens faci amagar la nostra condició cristiana. És una altra cosa.

Donar importància a l'escàndol és viure amb la consciència que les nostres obres no es queden mai sols en nosaltres mateixos. Tenim debilitats, però, alhora que ens esforcem amb il·lusió per governar-les, intentem no ferir, amb el que veuen en nosaltres, ni els “forts” ni els “dèbils”. Encara més, Jesús ens recorda que hi ha persones especialment febles i fràgils. Entre elles es troben els nens, als quals els ajuda molt tenir bons models als quals els pot fer tant de mal no tenir-los o tenir-los dolents. També podríem posar aquí els que estan fent els seus primers passos en la fe, les persones que s'emparen en nosaltres, etc.

Del caminar de tants que ens han precedit aprenem molt: del seu esforç per conèixer tan bé com es pugui les pròpies fragilitats, de la il·lusió per arribar a les seves arrels per poder guarir el malalt, de l'ajuda a què van acudir o van acceptar. Perquè aquest camí no es pot recórrer sols: quant necessitem un bon acompanyament espiritual!, quant bé ens fa desitjar, com més puguem, que els que ens envolten avancin amb alegria i esperança en el camí de la santedat! Això, en part, Déu ho ha posat a les nostres mans.

Juan Luis Caballero // Photo:
Duy Pham - Unsplash

durant-lany-desitjar-la-santedat-dels-
altres/ (12/08/2025)